

[Alvilda Larsen.]

arbejdstid. Vi mener, at spørgsmålet om arbejdsløsheden nu tager en helt anden retning. Vi ser arbejdsløsheden stige dag for dag og mener, at arbejdernes krav om arbejdstidsforkortelse er mere aktuelt og mere nødvendigt at få gennemført end nogensinde før.

Med disse bemærkninger kan jeg tilsige mit partis støtte til ministerens lovforslag.

Hans Hansen (Rørby): Der er fra ærede ordførere fremført forskellige betragtninger og udtalt velvilje overfor lovforslaget, og jeg skal gerne straks indrømme, at det også efter vor bedømmelse indeholder mange fremskridt i forhold til den gældende lov.

Men det foreliggende lovforslag er bygget op under hensyn til den konkurrence, der foregår i forretningslivet, og under hensyn til den eksisterende beskyttelse af medarbejdere og medhjælpere, men vi fra vor side kan ikke gå med til den udelukkelse af konkurrencen, som lovforslaget betinger, og som efter min mening er dets hovedlinie. Det skal dog anerkendes, at der især i §§ 4 og 5 er indsat omfattende undtagelsesbestemmelser, som dispenserer fra de generelle lukketider.

I lovforslagets § 3, stk. 2, findes der en bestemmelse vedrørende kunstudstillinger, ifølge hvilken politiet kan gøre undtagelse fra bestemmelserne i §§ 1 og 2 efter regler fastsat af ministeriet for handel, industri og søfart, og ifølge stk. 3 kan ministeren for handel, industri og søfart for udstillinger iøvrigt gøre undtagelse fra de nævnte bestemmelser efter indhentet erklæring — som det hedder — „fra de interesserede erhvervsorganisationer“. Tilladelse til salg i de tider, i hvilke butikker i henhold til § 2 skal holdes lukket, kan dog kun gives til udstillinger, som afholdes med henblik på salg til næringsdrivende. Jeg kender eksempler på, at udstillere langvejs fra på grund af lukkelovens bestemmelser i mange tilfælde har måttet sige nej til handel med udlændinge, og jeg synes, der her må foretages en ændring i lovforslaget. Jeg ser ikke nogen grund til, at der fra udstillinger ikke skulle kunne sælges til alle, da dette i mange tilfælde kun vil betyde, at tiltrængt fremmed valuta udelukkes fra landet, og jeg ser ikke noget fornuftigt formål hermed.

Hvad bagerne angår, foreslås det i § 5 a), at de må holde åbent på alle ugens dage fra kl. 6 til kl. 21 for salg af brød og øvrige varer, der falder ind under deres afsætningsret i henhold til § 24 i næringsloven af 1931. Hermed forekommer det mig, at dette

spørgsmål er løst så vidt, som det kan løses, idet det overlades til bagerne og organisationerne selv at bestemme, hvilke dage de vil holde lukket.

Det er et fremskridt, at den kollektive lukning af forretninger i samme branche i et kvarter bliver forbudt. Det var en urimelighed, som jeg er glad for, at forslaget foreslår ophævet.

Man har i lovforslaget bibeholdt de nuværende lukketider i butikkerne og derved imødekommet et næsten enstemmigt ønske fra alle sider om lørdagslukning og weekend. Dette kan naturligvis have sin rimelighed, når man ser på det i forbindelse med spørgsmålet om en beskyttelse for medhjælpere og måske især for lærlinge. I det hele taget burde hensynet til beskyttelse for medhjælperne være lovens hovedlinie. Det er det imidlertid ikke. Det foreliggende lovforslag er i sin opbygning snarere resultatet af et pres, fremkaldt af en frygt hos de forskellige handlende, der nærmest kan betegnes som en angst for, at konkurrenten vil holde sin butik åben på andre tider — og længere —, end han selv ønsker det.

Jeg synes ikke det er et rigtigt grundlag at bygge en lov op på. En vis beskyttelse af medhjælperne kan have sin rimelighed. Det er kun det samme, der sker på mangfoldige områder, hvor organisationerne gennem deres bestemmelser fastsætter kortere arbejdstid o. s. v. Her søger man nu altså at gribe ind i et forhold, som det er vanskeligt for organisationerne at komme til livs. Der ligger imidlertid i den generelle lukkepligt efter min mening et overgreb overfor den mand, der selv, uden fremmed hjælp, passer sin forretning. Jeg synes, det er et overgreb at gribe ind overfor denne mand, der ikke udnytter andre. Hvad ville man f. eks. sige, hvis man greb ind overfor virksomheder, hvor en mand eller hans kone udfører et arbejde, der måske foregår på alle døgnets tider.

De små handlende og de store varehuse og kædebutikkerne står i øjeblikket i et helt nyt lys i forhold til tidligere tider, og jeg tror, de små handlendes eneste værn overfor de store forretninger og overfor kædebutikkerne er, at de får lov til at handle, når de vil, noget, som de store varehuse ikke kan, idet de er afhængige af medhjælperne og den faste arbejdstid, disse har. Jeg finder ingen som helst grund til at forbyde den mand, der selv passer sin forretning, at holde åbent. Det er tilmed sådan, synes jeg, at efterhånden som de store varehuse, kædebutikkerne og hvad de nu kaldes — ISO, IRMA o. s. v. —, spreder deres butikker